

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 8

Ljubljana, dne 1. avgusta 1909.

XVII. tečaj.

DETETU.

Le zapri oko nedolžno,
dete drago, in zaspí!
Tvoji materi skrbeči,
glej, na delo se mudi.

Saj tu sólo ne ostaneš,
glej, pri tebi dan in noč
angelček stoji krilati
v tvoje čisto srce zroč.

On ti zlatih sanj bo dahníl,
dahníl v dušo sladék mír!
Čuval te, da zlo nobeno
ne zadene te nikjer.

Mokriški.

AJDICA BELA!

Kaj, ajdica bela,
tak lahno vzdrhtevas?
Li vetrček pravi
ti bajke lepé?
Li mislíš na vesno,
nevestico mlado;
li pesmi poslušáš
škrjančka sladké?

Le, ajdica bela,
veseli se solnca
in pesmi škrjančka!
Jesen bo prišla,
oj, ajdica bela,
in deklica mlada
bo z brušenim srpom
požet te prispela.

Bogumil Gorenjko.

KAJ NAS UČI PRATIKA?

9. Praznik angelov varihov.

Babica: Zadnjič sem vam priporočala, kako zelo morate čislati in si v prid obračati svete Marijine praznike. Kaj pa naj bi prišlo zdaj na vrsto, kaj mislite?

Janko: Gotovo prazniki angelov, ker za Marijo imajo angeli največjo čast in slavo.

Marica: To je že res; pa ko smo v drugi „Angelčkovi“ številki določevali zapovedane praznike, nismo imenovali nobenega angelskega praznika, svetniške pa štiri.

Babica: To pot moram pa že pritrditi Janku. Praznik vseh svetih angelov varihov se je poprej praznoval skupno ob godu sv. Mihaela, ki je zdaj le sopraznik, nekdanj pa je bil zapovedan praznik. Da bi pa ne bilo vse preveč zapovedanih praznikov, se je iz že znanih vzrokov za skupni praznik angelov varihov določila nedelja. Zaraditega pa ga ne smemo manj čislati, saj se na ta način obhaja tudi praznik svetega rožnega venca in Marijinega imena ter še več drugih.

Janko: Jaz pa vem, zakaj se praznik angelov varihov obhaja včasih v avgustu, včasih pa v septembru. Letos se obhaja zadnjo nedeljo v avgustu.

Babica: Lej no, lej. Nato pa še nobenkrat nisem mislila. Povej, kje si pa izvedel?

Janko: V šoli so nam povedali gospod katehet. Praznik angelov varihov je vselej tisto nedeljo, ki je najbližja 1. septembru, torej v nedeljo od 29. avgusta do 4. septembra.

Babica: Dasi se ta lepi praznik ne obhaja sam zase, je vendar silno velikega pomena. Primerjati ga moremo prazniku vseh svetnikov, ki ga v mnogih ozirih še nadkriljuje. Angeli so že po svoji naravi veličastnejši, kot najpopolnejši svetniki; le Marija edina jih nadkriljuje po časti in svetosti. Jezusu in Mariji so gotovo najljubši izmed vseh stvari. To se je pokazalo

že na zemlji. Saj so najganljivejši oni dogodki v evangeliju, ko so angeli sodelovali, n. pr. ob rojstvu mu slavo prepevali, v puščavi mu stregli, v trpljenju ga tolažili, po dovršenem odrešenju oznanjali njegovo slavo . . . In z nekim vidnim veseljem in spoštovanjem je Jezus čestokrat govoril o angelih. Kako postrežni so bili tudi Mariji in sv. Jožefu. Ti ljubljenci Jezusovi in Marijini so tudi naši dobri in zvesti prijatelji, ki nas vedno in povsod spremljajo in varujejo v dušnih in telesnih nevarnostih ter nas vzpodbujajo k lepemu življenju. Torej že hvaležnost zahteva, da jih častimo še z večjo vnemo kot največje svetnike, in se jim priporočamo še z večjim zaupanjem kot drugim svetnikom.

Pa ne le ob prazniškem godu, marveč vsak dan — še povečkrat — moramo misliti na svojega angela variha. Ta misel, da nas vedno in povsod opazuje tako častitljiv spremljevalec, nas mora močno vzpodbujati, da se izogibljemo vsakega greha in da se trudimo prav dobro opravljati svoje dolžnosti. Zlasti pa pridno p o s n e m a j t e svojega angela variha, saj lepše ne more biti pohvaljen noben otrok, kakor če se mu more reči, da je „kot angel v človeški podobi.“

* * *

Sv. Lavrencij se z veliko vnemo in s posebnim zaupanjem časti po vsem katoliškem svetu. Pri nas je bil njegov god nekdanj zapovedan praznik, zdaj pa je sopraznik. To vesoljno slavo si je pridobil na dvojen način. S svojim lepim vedenjem se je vzorni mladenič tako prikupil papežu Sikstu II., da si ga je odbral za strežnika in ga posvetil v diakona. Diakonova služba je bila takrat zelo imenitna: stregel je pri sveti maši, oznanjal besedo božjo, hodil obhajati, oskrboval in delil je miloščino.

Kar nenadno pa začne takratni cesar Valerijan ljuto preganjati vernike ter ukaže najprej mučiti in moriti duhovnike, da bi verniki ne imeli službe božje.

In tu se je izkazala druga vrлина svetega mladeniča: junaško mučeništvo! Ko je šel papež Sikst na morišče, je Lavrencij klical za njim: „Kam greš, oče, brez sina? Kam mašnik brez levita?“ Sikst mu prerokuje: „Čez tri dni prideš za menoj... Tebe čakajo še večje zmage.“ Mestni predstojnik veli dijakonu da naj mu pokaže cerkvene zaklade. Lavrencij si izprosi tri dni odloga in med tem časom razdeli vse med uboge. Tretji dan mu pokaže množico ubožcev in mu reče: „Glej, to so cerkveni zakladi!“ Predstojnik se razsrđi in ga obsodí v jako mučno smrt. Najprej ga hudo razmesarijo, potlej pa polože na železno pletenico (roš) in počasi pečejo. Ko je bil sveti dijakon že napol pečen, reče v sveti šaljivosti: „Zdaj me pa obrni, na eni strani sem že pečen!“ To se zgodi. Čez nekaj časa pa se svetnik zopet junaško pošali: „Zdaj sem pa že dovolj pečen, zdaj me pa lahko načneš in ješ!“

Kajne, to je junaštvo! Spomni se sv. Lavrencija, kadar ti bo treba trpeti kaj posebno hudega, pa ga tudi zaupno prosi za dar prave potrpežljivosti.

* * *

16. avg.

Sv. Rok je bil rojen v južni Franciji in je imel imenitne in bogate starše, ki so ga jako skrbno vzgojili. Ko je bil star dvajset let, mu umrje oče in kmalu potem tudi mati. Svoje obilno premoženje razdeli med ubožce, nepremakljivo posestvo pa izroči v oskrbo svojemu stricu ter se napoti kot preprost romar proti Rimu. Takrat pa je v Rimu in še v nekaterih laških mestih razgrajala zelo huda bolezen, strašna kuga. Mladi romar se junaško odloči, da hoče streči kužnim bolnikom, ter tako zastavi svoje zdravje in mlado življenje.

Že tri leta je neustrašeno stregel bolnikom, premmnoge tudi čudežno ozdravil. Zdaj pa tudi sam zbolí in, da bi ne bil drugim nadležen, se umakne v bližnjo samoto in ostane v neki na pol podrti kočici, da bi

ozdravel ali umrl. Bog pa mu pošlje pomoč po psičku, ki prihaja od bogatega gospoda iz bližine in mu donša kruha. Gospodar, radoveden, kam njegov pes odnaša kruh, gre za njim in najde svetega bolnika ter skrbi zanj, dokler popolnoma ne okreva.

Zdaj se sv. Rok zopet vrne domov. Pa vsled bolezní in napornega delovanja se je tako izpremenil, da ga nihče ne spozna. Imajo ga za ogleduha in ga vržejo v ječo. Le ena sama beseda bi ga bila lahko rešila; pa junaški svetnik je radovoljno trpel za Jezusa vse težave jetniškega življenja pet let. Šele ob smrtni uri je Bog razodel po rajski svetlobi v ječi, kako velik svetnik je bil nepoznani jetnik. Zdaj šele so ga spoznali, ko je bil mrlič. Posebno iznenaden je bil stric, ki ga je bil kot mestni sodnik obsodil v ječo. Jako slovesen je bil njegov pogreb, a pravo povračilo za junaška dela ljubezni in potrpežljivosti pa je prejel v nebesih († 1327.)

Sv. Rok je pomočnik zoper kužne bolezní; še nujneje ga prosimo za odvrnitev dušnih bolezní, greha in hudobije.

MARJETICA IN VRTNICA.

Tožila marjetica
vrtnici visoki
svojo zapuščenost je
na zeleni loki:

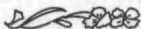
„Blagor tebi, vrtnica,
da stojiš v ogradi,
varna pred sovažnimi
vsemi si napadi.

Tebe vetri božajo,
gladijo tñ lice,
in ljubeča srčeca
rahljajo gredice.

Jaz pa sredi tratice
žalostna samujem,
zapuščena revica
sem na svetu tujem.“

Žalostno marjetica
na zemljico leže,
vrtnici pa v tem nekdo
glavico odreže . . .

Slavko Slavič.

MILOSRCNI PAVLE.

Dolina se je radovala v novem pomladnem zelenju. Holmi so zazeleneli in pevci so se oglašali v tihih samotnih gričih. Z novo pomladjo je prišlo novo življenje. Vse je bilo v naravi tako sveže in skrivnostno-praznično. Lahna sapica je vela preko polja in plula med ponosne smreke.

Tam gori v bregu nad vasjo so se igrali otroci, zbrani z vseh vetrov razstresene vasi. Brezskrbno so skakali po bregu in se drvili in skrivali. Bili so veseli nove pomladi in božjega solnca in igre so bili veseli. Njihovo življenje je bila najlepša pomlad.

„Oho, Tonček, Janko, kleščmana imam!“

In prileteli so v hipu otroci in obstopili Mlinarjevega Pavleta, ki je držal v roki črno živalco in jo razkazoval okolistoječim.

„Kje si ga pa dobil,“ vpraša radovedno Čebularjev Janko.

„Tukajle je lezel čez tole skalo, pa sem ga zlotil. Pa velik je; no, le poglej ga, saj te ne bo snedel. Nič se ga ne boj!“

„Pavle, nastavi mu prst, boš videl, če kaj uščipne,“ svetuje Janko.

„Lej ga poredneža! Kar ti mu pomôli celo roko, če hočeš! Boš videl, če ti bo prizanesel.“

„Meni ga daj, Pavle! Spravim ga in doma denem v škatlico. Bom videl, koliko časa bo živel.“

„Čemu ti bo?! — Ne dam ti ga. Tukaj ga položim nazaj, kjer sem ga našel. Naj živi živalca! Nikomur ne stori nič hudega; čemu bi ga človek mučil?“

In Pavle ga res položi nazaj na skalo, kjer ga je našel. Nato pa zleti po bregu iskat svojih tovarišev, ki so se igrali skrivalnice. V hipu pa stopi Janko h kleščmanu in ga prime v roko. Pa mu pride v glavo poredna misel. V roki držeč kleščmana steče za Pavletom. Ko ga dohiti, mu skrivaj položi kleščmana na hrbet. Pavle ga ne opazi, samo čudno se mu zdi, da je Janko tako boječe stekel mimo njega.

Tedaj začuti Pavle, da nekaj leze po njegovem hrbtu. Stegne roko in v naglici prime črnega kleščmana, črni kleščman pa njega. Iz prsta se Pavletu pocedi kri. Kleščmana izpusti iz roke, da pade na tla. A še preden pride do studenca, kjer si izpere krvavi prst, sklene maščevanje Jankotu. A takoj se premisli. Navdahne ga pametnejša misel: Kaj bi tepel Jankota, da bi jokal in me tožil doma? Nič mu ne prizadenem. Bo že še prav prišlo; Janko še sam ne ve, kako.

* * *

Pa res ni bilo dolgo, ko naleti Pavle na Jankota pred Bonačevo hišo. Jokal je revček in si brisal solze z rokavom. Gledal je v tla, kot bi iskal nekaj izgubljenega.

„Kaj pa ti je, Janko,“ ga nagovori Pavle.

„Pomagaj mi iskati, Pavle! Dvajsetico so mi dali oče, naj grem po olja v prodajalno. Pa sem letel in izgubil dvajsetico. Tukajle nekje mi je padla iz roke.“

„Nič se ne jokaj, se bo že dobila!“

„Tepen bom doma, hudo tepen, če ne najdem, oh!“ — — — In zasolzil se je Janko vnovič.

„Nikari se ne cmeri, če je ne najdeš! Viš, da si ves v solzah, da niti gledati ne moreš. V zemljo se ni udrla, dobiti se mora,“ ga tolaži Mlinarjev Pavle.

In iskala sta in prebrskala vse kamenčke na cesti. Pavle je imel srečo in je res našel izgubljeno dvajsetico.

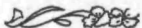
„Tukaj jo imaš, Janko! Ali nisem rekel, da se mora najti!“

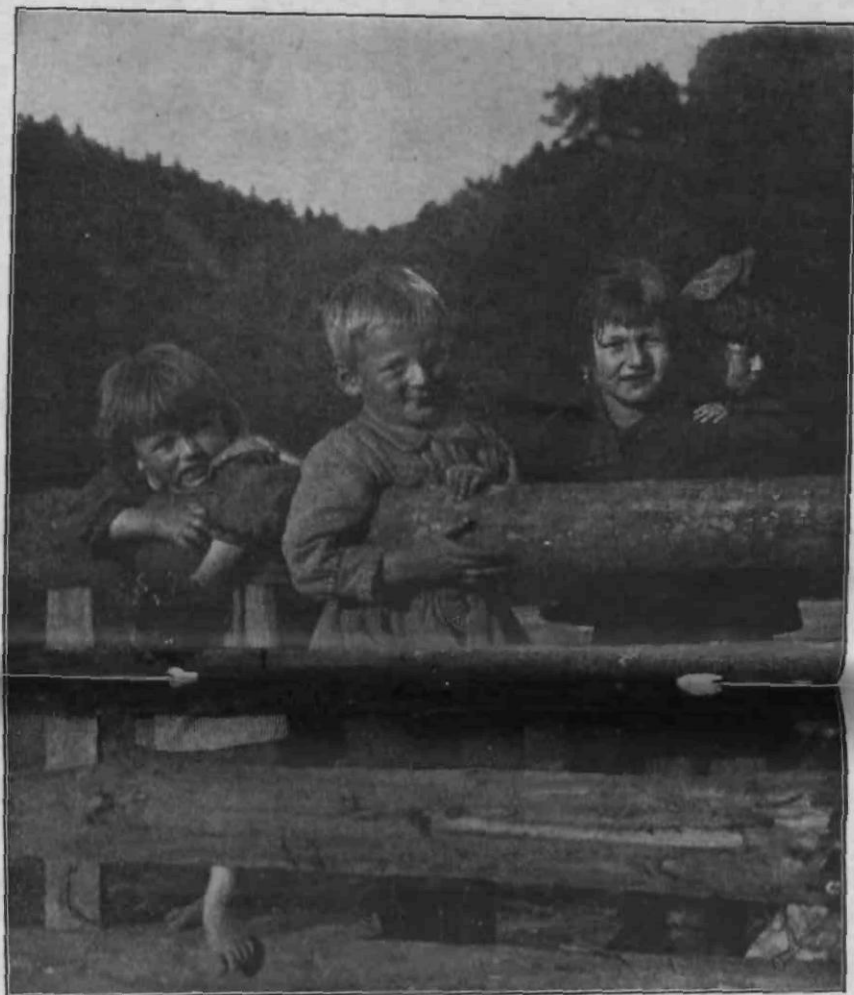
„O. Bog ti plačaj, Pavle! Dobroto si mi storil.“

„To sem zato storil, ker si mi zadnjič del kleščmana na hrbet, da me je potem spakovec ugriznil. Le zapomni si!“

Te besede so ga globoko presunile v duši. Da mu Pavle tako velikodušno odpušča, se je čudil. Sklenil pa je za trdno, da ne bo nikoli več storil nič žalega ne ponižnemu Pavletu, ne komu drugemu.

Vukovoj.

NAŠA DECA.

Naša deca tam s planin
hodi vedno mi v spomin;
malo živa, nagajiva,
ali vedno ljubezniva.

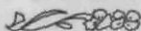
Travnik solnčen, les hladan
deci hiša je čez dan;
tam nedolžno poigra se,
tukaj kravico napase.

Kaj po svetu se godi,
tudi zvedeti želi:
radovedno zre na cesto,
kdo iz mesta, kdo gre v mesto.

I seveda, vsak ne vé
radostne skrivnosti te:
zgodaj že ob zori zlati
šli so v mesto stara mati.

Kaj pa vse pomenja to,
vé le otročad samó, —
ko se stara mama vrne
in košičk svoj odgrne . . .

Taras Vasiljev.

PO NEDOLŽNEM.

Črtica iz šolskih let. — Napisal Vuk ovoj.

III.

Bilo je jesenskega dne popoldne. Šolarji so drli iz šole domov v glasnih pogovorih.

„Meni se zdi Polžev Janez vedno pridnejši. Ali si videl, kako je odgovarjal danes gospodu nadzorniku. Jaz bi nikoli ne stlačil kaj takega skupaj, gotovo ne! In marsikdo drugi tudi ne. Janez se je pa res dobro odrezal.“

„Prav praviš. Nace,“ mu pritrdi nekdo iz gneče. „Polžev Janez je bil zmerom priden. No, samo enkrat — pravijo — da je ptiče pobijal.“

„Jaz bi šel staviti, da jih ni on,“ je ugovarjal majhen fantek, ki je bil doma tam koncem vasi. „Klančnikov Matevž je vseh muh poln. Gotovo je takrat nalagal gospoda učenika.“

„Tako pravim tudi jaz.“

„In boste videli, da se bo pravica izkazala.“

„Enkrat že!“

„Gotovo.“

Tako so se razgovarjali večji šolarji, ki so hodili k učeniku v šolo. Mlajši, katere je poučevala gospodična učiteljica, so pa molče korakali poleg njih in poslušali njih pogovore.

„Kaj je pa naredil Polžev Janez?“ se oglasi mladi Peterček, ki je bil že pripravljen, da zatoži Janeza staršem, da bi ga natepli.

„Nič. Danes je dobro znal pri gospodu nadzorniku. — Ti tudi nisi nič boljši kot Klančnikov Matevž. Nič prida te ni.“

Počasi so se razšli šolarji. Po vasi pa je prikoral gospod učitelj in spremljal gospoda nadzornika.

„Po večini so vaši šolarji jako pridni,“ se je izrazil gospod nadzornik gospodu učitelju. „Nekaj je pa povsod takih, ki ne ubogajo in so leni. Tistega imam v mislih, ki sedi tam v zadnji klopi. Precej velik je in prekanjeno gleda.“

„No, no, to je Klančnik Matevž. Ta fant še nikoli ni bil nič prida. Prvi razred je delal cela tri leta. Drugega tudi ne bo nič manj, kot je podobno.“ In gospod učitelj so si pogladili sivo brado in misli so jim uhajale nazaj v prošle dneve: v duhu so videli Polževga Janeza, ko je bil najbrže po nedolžnem kaznovan — — —

„Pohvaliti pa moram predvsem,“ povzame besedo zopet gospod nadzornik, „Bastardo Janeza. To je koražen in čvrst dečko. Iz njega bo še kaj.“

„No, no, to je priden deček. Pri Polževih se pravi po domače. Ensamkrat se spominjam, da je bil kaznovan. Pa od takrat je postal še marljivejši. Tudi preje je bil priden, samo malo boječ je bil. Od tistikrat pa je bolj pogumen. Ampak oni dogodek mi ne gre iz glave. Mislim, no — na Janeza Bastardo, ki je bil kaznovan. Dostokrat sem že premišljal to, in dozdeva se mi, da je bil še takrat kaznovan po nedolžnem. Toda sedaj je že, kar je.“

„Pogosto je krivica zavita v škrlaten plašč in v dragoceno ogrinjalo. Če se pa bliže pogleda in odgrne plašč ter se preišče, kaj je pod njim, se pod takim plaščem neredko dobi prav grdo hinavstvo in krivica. Pravica pa postane potem tem lepša. — Morda je bil Bastarda Janez tedaj žrtev kakega poredneža.“

„No, no, no, meni to ne gre iz glave. Pozdravljeni, gospod nadzornik.“

„Bog vas ohrani, gospod učitelj. Mnogo uspeha v šoli!“

In nadzornikov voz je oddrdral skozi vas; gospod učitelj pa so jo krenili po vasi. Z vseh strani so se jim odkrivali šolarji. Tam pred Jernikovo hišo pa so se ustavili. Klical jih je gospodar Jernik.

„Gospod učenik! Nimam navade odvrčevati mladine od veselja. Jaz sam sem bil rad vesel, ko sem bil mlad. Nekaj drugega pa je, če je mlad človek poreden, ali če je vesel. Veselje in tatvina pa tudi in vseeno. — Tam ob mojih njivah v Lipalici sta pasla živino Klančnikov Matevž in Oglarjev Tine. Zakadila sta se v mojo turšico in nakrehala kržev. Te sta potem pekla pri ognju. Jaz sem ju videl in dobro razložil. Bil sem

v hribu, kjer smo pobirali praprot. Predaleč pa se mi je zdelo, da bi ju šel trest za ušesa. Povem pa vam, da ju kaznujete, kakor zaslužita. Nikomur ne želim slabega in tudi njima ne. A če se otrok navadi majhen, nadaljuje, ko je mož.“

„No, no, no, tako, tako!“ so zatrjevali gospod učitelj. „Je že prav, da ste mi povedali. Bosta že dobila, kar sta zaslužila.“

In gospod učitelj so premišljali domov grede, kako poredna sta Matevž in Tine. Spomnili so se tudi Janeza. In Kosmačevega Franceta so se domislili. „Dobri se za dobrega potegne,“ so dejali samiprisebi.

Matevž in Tine sta bila potem res v šoli kaznovana. Prejela sta, kar sta zaslužila. Vsa šola jima je kazen privoščila, ker sta bila med vrstniki znana zlobneža in hinavca; samo Janez je ostal hladen, prepuščajoč mlada zanikarneža božji pravici.

IV.

Nekdanji šolarji so odrastli. Pozabili so šolske doživljaje; le poglobitni so jim ostali še živo v spominu. Tako Klančnikov Matevž in Oglarjev Tine nikoli nista mogla pozabiti, kako sta kradla Jerniku koruzo na polju. Pa tudi tega nista pozabila, kako sta se naglala o Polževem Janezu, da je bil po nedolžnem kaznovan. Pa o vsem tem sta seveda najrajša molčala. A Polžev Janez se je teh dogodkov tudi še dobro spominjal. Zdaj je pomagal delati staršem na polju in ni imel več časa mnogo razmišljati o otroških letih. Le semintja so mu prihajali spomini v glavo.

Dogodilo se je, da je Klančnikov Matevž hudo obolel. Hudo pljučnico je dobil, in zdravnik je namigaval njegovim staršem, da bo težko kaj. V hudi bolezni pa so Klančnikovemu Matevžu rojile po glavi tudi hude misli in žalostni spomini so vstajali iz preteklosti. Bal se je vselej teh misli in mrzlično se je stresel na postelji. V takih trenutkih ga je izpraševala mati, kaj mu je; a on je molčal. Nekoč pa je rekel materi s komaj slišnim glasom:

„Pokličite, mati, Polževega Janeza, naj pride k meni.“

Stopil je popoldne v sobo Polžev Janez in ogorčil Matevža.

„No, kako je, Matevž? Ali si že kaj boljši? Ozdravi se! Glej, kmalu nas bo cesar klical v vojake, in škoda takega fanta, kot si ti.“

„Nič ne bo z mano, nič, Janez! V Krtovo bom šel. Pa naj bo, kakor je božja volja! — Nekaj težkega mi pa še leži v prsih — — Tako težko ti povem, ker mi je hudo in žal, da sem ti storil krivico. V šolskih letih je bilo, ko sem te obdolžil, da si pobil vrabce in razdril gnezdo. Kažnjen si bil zaraditega; jaz sem se pa smejal — z Bogom sem drugo že opravil. Upam, da mi tudi ti odpustiš, da potem vsaj lahko umrjem, če že mora biti!“

„Že zdavnaj sem ti odpustil, Matevž,“ reče Janez mehko. „Le potolažen bodi! Ozdravel boš in še prijatelja bova.“

Janez se je poslovil od bolnika, ker ga je čakalo doma delo.

Nemalo pa se je začudil, ko je pritekla za njim Klančnikova dekla in ga poklicala nazaj.

„Pojdi,“ je vpila, „pojdi nazaj, Janez! Matevž umira.“

Stekel je Janez nazaj. Matevžu so res svetili v hiši. Sosedovka je molila na glas. Še enkrat je vzdihnil Janez globoko, pogledal naokrog in potem mirno zaspal. Prebudil se je v večnosti.

Oglarjev Tine je bil tisto leto, ko je umrl Klančnikov Matevž, star 18 let. Vse leto je že pravil, da bo šel v Ameriko. Odtedaj pa, ko mu je umrl njegov prijatelj Matevž, se je Tine še bolj vglabljal v te misli. Odločil se je, da gre na vsak način v Ameriko, naj že bo, kar hoče. Misel, da naj poravna krivico, ki jo je storil Janezu, mu je tudi vedno rojila po glavi. Slišal je o Matevžu, da se je na smrtni postelji skesal in prosil odpuščanja Polževega Janeza. Tudi Tinetu se je zdelo, da mora tako storiti, preden odide v Ameriko. Mogoče, se potem ne bosta videla nikoli več.

Tisti dan, ko se je Tine poslavljajal od domačinov, se je poslovil tudi od Janeza.

„Odpusti, Janez, vse, kar sem ti kdaj hudega in žalega storil,“ ga je zaprosil Tine.

„O tem ni več govora, Tine. Le pozabi vse, jaz sem pozabil in odpustil,“ je odgovoril Janez mirno. „Pa piši kaj iz onega sveta, mislim iz Amerike, kako se boš počutil.“

In poravnano je bilo.

* * *

Ko se je peljal Oglarjev Tine v Ameriko, je med vožnjo na morju hudo obolel. Poslali so ga nazaj v domovino. Tam je okreval. Toda huda bolezen mu je zapustila sledove. Še sedaj ni sposoben za delo, in pravijo, da tudi nikoli več ne bo. Kot mračna senca se vlačí po vasi, misli na pretekla leta in se pogovarja z ljudmi o letini, o vojski in o davkih, ki se vsako leto večajo. Posebno mu ustreže, če ga kdo potolaži, naj počaka, da bo kmalu popolnoma okreval. Sicer Tine tem govoricam ne verjame mnogo, pa vendar si želi tega in zato je take govorice vesel.

Polžev Janez je prišel pred par leti od vojakov. Priden je še vedno in pošten tudi. Ljudje ga visoko čislajo in pravijo, če bi bili vsi taki, kot je Polžev Janez, bi ne bilo zla na svetu. Sedaj si izbira nevesto. Vse kaže, da se bo kmalu poročil in zagospodaril na Polževini.

Vukovoj.

NAJDRAŽJI ŠOPEK.

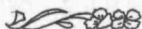
Najdražji šopek cvetov nežnih
darujem Tebi. Jezus, v dar,
spleten iz lilij belosnežnih,
čistejših, kot je solčni žar.

Na té ozri se, Jezus, milo
in blagoslov jim sveti daj
ter svoje milosti obilo,
da srečni bodo vekomaj!

Ah, cveti ti — so ljubčki Tvoji:
otroci čistega srcá,
ki še neznaní so jim boji,
neznane še strástí svetá.

Saj Tebi je prav dobro znano,
kako težak jih čaka boj,
kako zvenel ta cvet bo rano,
če blagoslov odtegneš Svoj

Br. Cvetkovič.

LISICA IN JELEN.

Basen.

Svoje dni sta se srečala v gozdu lisica in jelen. Lisica ga ogovori: „O, lepi stričko, kako gre kaj?“ „Oho, sedaj gre še dobro, ali kaj bo pozimi, ne vem?“

„Glejte no, jaz pa dobim pozimi laže živež kakor poleti; združiva se!“

„Saj sem jaz hotel tudi tako svetovati. Kako bi bilo lepo, ko bi se midva združila: jaz nimam skoro nič repa, vi pa imate dolgega; jaz imam veliko rogovje, vi ga nimate; jaz sem velik, vi ste majhni, oba pa sva hitra.“

Lisica se jelenu zvito nasmeje in pritrди njegovim besedam. Ponosno je stopal jelen na desni strani svojega pobratima lisjaka.

Tako gredoč prideta do čiste vode. Ošabni jelen stopi hitro k vodici in se ogleduje govoreč: „Ej, tetka, res, res prav lepo rogovje imam, toda noge mi nič ne ugajajo, niso lepe!“

„Ehej, stričko,“ de lisica, „temu znam pa jaz izvrstno odpomoči. Takaj grem v gozd in vam prinesem zelišče, ki vam bo olepšalo noge.“

Ko lisica izpregovori, se plaho ozre in zbeži po bliskovo v gozd. Med potjo pa še zakriči: „Le tam me počakaj, pridem kmalu!“

Jelen čaka in si ponosno ogleduje rogovje v vodi. Pa ne dolgo. Naenkrat se pripodi iz grmovja tolpa psov, ki se ljuto zaletе v jelena. Ošabnež se spusti v tek in kmalu bi bil ušel, ako bi se mu ne bili zapletli rogovi med hrastove veje. Psi ga dolete in razmesarijo. Umirajoč reče samsebi: „Zdaj šele vidim, kako koristne so mi noge, ki sem jih prej grajal, in kako nevarni so mi rogovi, ki sem jih hvalil!“

Inko Samo.

URA.

— Oj, dolgobrادي dedek,
oj, hitro mi povej,
zakaj gre vedno ura
tik-tak tik-tak, naprej!

Visi rujava brada
na jopič mu zelen,
nožica pa obuta
je v čeveljček rumen.

— Čuj, notri med kolesci
zaprt je čuden mož,
rudeče ima hlače,
po njih pa polno rož.

Tam notri med kolesci
ima ta stric svoj stan;
on vedno goni uro,
naj noč bo ali dan.

Gradiški.

Kratkočasnice.

Pasji rep. Metka je prvokrat v življenju videla kačo. Strmeč pokliče mater: „Mama, mama, tam-le pa repek mahlja, pa ni nič psa zraven!“

Lastnost vode. „Izidor, ali mi veš povedati kakšno lastnost, ki jo ima voda?“ — „Da, gospod učitelj; če se umivamo v vodi, postane kalna in umazana.“

Kakor človek je, tak je tudi, pravi neki pregovor. Nedavno sem videl, ko je naša dekla krožnik oblizala. Zdaj ne vem, ali je varčna, snažna ali požrešna.

Kmet pri brivcu. Brivec: „Koliko las naj ostrizem, očka?“ — Kmet: „No za kakih 10 krajcarjev.“

Pravilno izvajanje. Učitelj: „Odkod izhaja pokorščina?“ — Učenec: „Od tepenja.“

Lovec: „Zajec je bil tako daleč, pa ste že streljali!“ — „Saj sem dvakrat ustrelil.“

Odgonetka zastavice v št. 7.

Rja.

Prav je uganila: Mercina Roza v Zg. Kašlju.

Rešitev šaljivega vprašanja v št. 7.

Ključeve brade še ni obril noben brivec.